

Tóm lại, việc đời thế ng tuân theo quy luật quân tử khỉ xỏ ng, tiểu nhân a dua, quân tử thì t thân, tiểu nhân thì lợi. Cho nên cái triết lý "đầu voi đuôi chuột" đời ch ng ra gì, vẫn luôn t ra đúng với mọi thời đời.

Chuyện đời công, thế ng và trong, đời c... , Vô tích sự ,

Trong kì tác kỉ m hi p kiêm chính tr c đời Tam quốc đời nghĩa, La Quán Trung tiên sinh t ng ca ng i cây dâu c th m c trong sân nhà anh th đóng dẹp Lưu B là linh m c, là hi n thân c a phong thu , đ n n i b a ra m t ông th y, đi qua nhìn th y cái cây y bèn phán: "Cây dâu này m c th ng t p, tán xoè nh cái ô. Nhà đ i g c cây này t sinh quý nhân." Quý nhân y ch ng ph i Lưu Huy n Đ c thì còn ai vào đây n a. Cây dâu đó là cái ô Tr i, là b n m nh s nghi p c a Lưu B sau này. Qu là v sau, Lưu B nh có cái b n m nh y mà g p đ c kh i ng i ngay th ng. Trong s đó, ng i quan tr ng s 1 ph i k đ n là v quân s Gia Cát L ng (Kh ng Minh). Th nh ng La Quán Trung tiên sinh đã "l" đi không chép vi c cái "ô" vĩ đ i y r i cũng đ n lúc đ k nh. S là m t hôm, tr i n i bão giông. Cây dâu c th b ng nghiêng ng , quay cu ng r i đ s p xu ng, đè nát đúng bàn th nhà Lưu B. Lúc y Lưu B đã lên ngôi hoàng đ bên đ t Th c. Giá nh ông th y kia l i nhìn th y, ch c th nào cũng b o v quý nhân nhà này có nh s p đ n lúc... toi. Qu nhiên m t th i gian ng n sau đó, Th c ch Lưu B g p h n thành B ch Đ r i "toi" luôn t i đó. Tr c khi ch t, ngài không ng i n c Ng y c a Tào Tháo, cũng ch ng thêm ng i n c Ngô c a Tôn Quy n. Ngài ch ng i m i... quân s Kh ng Minh mà thôi. Vì th ngài đã ph i tri u Kh ng Minh đ n t n gi ng b nh mà ch i bài ng a, tiểu là g i g m con côi, song l i "thông" m t câu rùng r n r ng n u nó b t tài, thì hay là ông thay nó, làm ch quách n c Th c đi! Lưu B nói th là có ý mu n "đe" Kh ng Minh, r ng ta bi t t ng ông là ng i nh th nào r i. Tr c khi g p ta, ông có ti ng là m t ng i ngay th ng. Ông b t ta ph i ba l n h c m i ch u ra, gi v không thêm màng đ n danh v ng. Có th t ông không thêm màng danh v ng? Sao l u tranh mà ông theo dõi vi c thiên h kĩ th ? L i còn l n l i đi gài s n "th ch tr n" nh ng đầu đầu. Gi ta m i bi t ông r t có tài o thu t, d dàng mê ho c đ c lòng ng ng m c a thiên h không ch trong m t vài đ i. Ông m o v t có th a, song b ng đ l i h p hoi. Trong thiên h, b t c ai tài h n, ông cũng tìm cách chiêu n p v r i nghĩ k tr đi. Đã m n tay Tr ng Nhi m gi t ngóm m t Bàng Th ng gây th c tin, k "h c gi i g p m i ông" (ý này do chính ông t ng nói ra), l i còn đ nh chém Ng y Diên ngay tr c m t ta. Ham h danh ti ng nh ông thì sau khi ta ch t đi r i, đ u có làm chuy n thoán ngh ch cũng ch ng có gì l ... Kh ng Minh lúc đó s toát m hôi, v i vàng s p xu ng đ p đ u th l y th đ (th cá trê chui ng). Màn ch i bài ng a này tuy ch có Lưu B và Kh ng Minh bi t, song khó mà che đ c c p m t th gian. La Quán Trung v sau nhân đó cũng "l" đi cho văn v s ch s , s sách tr n tru. y là cái truy n th ng chép s x a nay nó th . S sách v n ch a chép nh ng

chợ thôm mà giởu nhôm đi chợ thối. Và La Quán Trung đã tỏ ra là một người chép sổ khéo, song lại là một tay kẻ chuyện đời, bởi ông vốn dĩ là một người chợ thối cả đời sống ra. Lưu Huyấn Địch quí có con một tinh đời. Về sau, chợ vì ghen tài mà Khổng Minh đã quyệt không thể hiên diện trước cửa Ngụy Diên, lại còn dùng lại là người bị kẻ chê bai, dè bỉu. Rồi cuối cùng 6 lần đem binh ra Kỳ sơn để cứu công chúa, đến nỗi thân phận bị bỏ rơi ở Ngũ Trĩ rừng. Thế mà trước khi chết vẫn còn nghĩ kẻ đời giết Ngụy Diên cho bằng được. Về quân sự ngay thế ng y thù dai hay sổ Ngụy Diên sau này được đời đời thì sẽ thành công hay không? Vì thân mà hy sinh bẽ mặt cả người cả chúa như thế, chợ ng trách nhiệm cả Thế do Lưu Bị thì công gây đời chợ ng bao lâu cũng một tay cha con Tào Mã Ý, không đời đời chút hơi hám gì. Về thì cái đời m cây dâu cả chợ kia bị đời, làm nát cả bàn thế nhà Lưu Bị quí là người m m. "Mười" trước quí không thể xem thế ng. Tuy thế, song chợ ng màn "ô thuật," chợ ng "mười" vốn cả Khổng Minh vốn được người đời thích thú, tôn sùng, đã lưu truyền được danh tiếng lẫy lừng cả ông cho đến tận bây giờ. Danh tiếng y bao đời nay át cả Lưu Bị, đến mức bất cứ ai nghe thế y cũng phải trở nên một thần phật. Thế thì có thể nói rằng Khổng Minh mới chính là người đã "vội" được Lưu Bị, còn Lưu Bị, là người đã "vội" phải Khổng Minh vậy.

Tóm lại, việc đời thế ng tuân theo quy luật quân tử khời xôn ng, tiểu nhân a dua, quân tử thì thân, tiểu nhân thế lại. Cho nên cái triết lý "đầu voi đuôi chuột" đời chợ ng ra gì, vốn luôn tỏ ra đúng với mọi thế đời. Cái "ô Trĩ" y cả nhà Lưu Bị ban đời đời có mang cái "lý" cả một "con voi," thì cuối cùng, "con voi" y vốn phải có lúc đời kẻ nh. Và một khi nó đã đời, thì kẻ quí bao giờ cũng vô cùng thôm hời. Việc cả Trĩ Địch còn như thế, huống hồ là việc cả con người. Một cây chợ còn như vậy, huống chi chợ ng loài cả lác. Về mà có kẻ vốn còn mưu n bôn vốn ng muôn năm? Có biết đâu rằng cái thế thế mãi chính là cái đáng nghi ngờ trên đời. Cả xem chợ ng sổ khời đời và kẻ thúc cả mội cuối đời thay trên thế gian này thì biết. Số thế rồi cuối chợ ng mang tí đáng đời nào cả chợ ng bôn tuyên ngôn kinh điển viển vông. Tuy rằng cây dâu kia cả nhà Lưu Bị (có vẻ) chợ ng liên quan gì đến Khổng Minh. Song việc mức thế ng cả nó hoá ra lại là một cái "triều" bất thế ng. Thế rồi chợ ng biết rồi nó sổ đời về phía nào đời mà đời phòng vậy. Giá như nó đời đời thế ng, mà cả công hời vốn một phía, đời ông cha Lưu Bị cả nhà cả bên phía chợ ng cả đời, thì bàn thế nhà ông đâu đến nỗi bị đời nát, và duyên trời bị đời đời đã chợ ng dun rồi cho ông gặp phải con người cũng có tiếng ngay thế ng là Khổng Minh? Thế ng gặp phúc mà thành ra vô phúc, thế ng kì duyên mà lại hoá vô duyên. Chợ chợ có gì mội đùa nời kiêu vậy. Trên đời, có ai lại ngu đời mức không thế nh n mình là người ngay thế ng, nh t là chợ ng hời đời coi là kẻ sĩ. Thế như chợ so với cái trò đùa ghê gớm y cả cả trời, thì sổ đời trá kinh niên cả con người xem ra chợ ng thôm thấp vào đâu.

Y là chuyện công, thế ng. Thế còn chuyện trong, đời c... thì như thế nào?

Có một vị hoàng đế (mà người viết không như rõ cả thế là ai), vốn được các bề tôi, lâu la xôn ng thế ng là bậc thánh, đời đời trong vốn nh pha lê, không hề gặp chút đời đời nào cả cuối đời. Một hôm cả trang vị hành (tức nhiên ngài sổ đời Lưu xanh. Bởi Lưu xanh bao giờ cũng là đích

cuối cùng của một cuộc vi hành trên thế gian này), ngài vội đem một cô gái đẹp làm, một liếc nhìn thu ba, thân hình ngon như đùi gà rán. Bèn tán tỉnh rồi đưa nhau vào phòng trọ. Lâu lâu mới có một phen thoải mái trên thân xác của một thanh niên dân quê vậy. Đang lúc hưng phấn cao trào, vị hoàng đế bỗng buông mồm ngôn ra một lời dõng mà các thanh niên của ngài ai ai cũng thu hút lòng chú ý lên ba. Ngay lập tức, cô gái kia phát hiện ra chân tướng của ngài và kiên quyết cự tuyệt. Ngài nắm lấy thế nào cũng vô ích. đành từ chối nuối nuối một chút, mặc quần áo vào rồi than thở, rằng giá ta đừng mang tiếng là một kẻ dõng trong suốt một pha lê thì có phải đẹp hơn rồi. Đời này... Té ra lũ bọn tôi kia sẽ dễ dàng tìm ta như thế đâu phải vì chúng yêu ta, mà chính vì cái lợi ích của chúng...

Sách Phật kinh rằng trong một kiếp, Đức Bà Đệ Đa và Phật cùng đui thai làm con cá chép. Con cá chép là Đức Bà Đệ Đa thích bơi vào chỗ dòng nước trong vớt để phô bày cái hình dáng tuyệt đẹp của mình. Những gì khác nhau cá mè, cá mè, cá lữ đồng đồng cân cân cân cân rùng rùng bám theo, và bơi và luôn miệng trộm trộm. Trái lại, con cá chép là Phật thì luôn quẩn trong những chỗ nước đục, chằng con nào thêm dự định làm gì. Một bữa có con chim bói cá đậu trên cây nhòm xuống. Trong làn nước trong vớt, nó nom rõ con cá chép Đức Bà Đệ Đa, liền lao xuống để pò rồi nuốt chửng vào bụng. Đức Bà Đệ Đa chui vào bụng con bói cá, chằng bao lâu bỗng tiêu hoá, biến thành một cục phân. Con bói cá bay qua sông, và các phân đó xuống giữa đàn cá và những con bơi theo Đức Bà Đệ Đa khi trộm. Lập tức, cá mè, cá mè đến lũ đồng đồng cân cân cân cân ra hết sức ghê tởm. Con nào con nọ y và cũng hết sức bơi vào chỗ nước đục để ăn. Sau đây là một đời thoát khỏi cá phân Đức Bà Đệ Đa và Phật:

"Ngài thầy tôi bây giờ so với trước thế nào?" - cá phân hỏi.

"Không khác gì đâu" - Phật trả lời.

"Thầy tôi sao lại mất hàng kia giờ lại xa lánh tôi?" - cá phân hỏi tiếp.

"Bây giờ chúng tôi nhìn rõ ngài thầy ra là cái gì" - Phật trả lời.

"Ồi! Giá như ta đừng chui vào chỗ nước đục trong" - cá phân than thở.

Câu chuyện chđn giđn thđ. Vđy mà có mđt sđ hđc thuyđt rđt đđng đđn đã căn cđ vào đó đđ chđng minh mđt cách đđy thuyđt phđc, rđng Đđ Bà Đđ t Đđ nđu không là thuđ tđ cđ a cđ loài ngđđi nói chung, thì ít nhđt cũng là thuđ tđ cđ a cái giđng mũi tđt da vàng.

Chuyđn khác: trong mđt lđn giđng giáo lý Đđi thđ a, mđt vđ Tđ cđ a thiđn tông kđ rđng kiđp trđđc ông tđng là mđt con sáo. Mđt bđ a đang bay lđđn, chđt bđt gđp mđt quđ bđu rđt to. Bền khoét mđt lđ rđi chui vào. Bđy bđy bđn chín ngày nđm trong đó, chén hđt già nđa ruđt bđu thì bđng ngđ ra ba nghìn thđ giđi. Mđng vì đđc đđo, vđ thiđn sđ (con sáo) bền chui ra khđi quđ bđu rđi bay mãi, bay mãi... Bđu trđi trđđc mđt ông nhđ khác hđn, rđng bao la và thđm ngát mùi hđđng. Tđt cđ, tđ mđt sđi lông cho đđn nhđng quđ núi, cánh rđng... đđu đđđc thu vào cđp mđt chđ bé bđng hai hđt tđm cđ a ông. Mđi hay sđ đđc đđo là vô cùng thođ chí. Có lđ ông sđ bay mãi nhđ thđ, tđ do tđ tđi, nhđ lai nhđ ý không gì câu thúc, không cđn phđi xác đđnh phđđng hđđng... nđu ông không vô tình bay qua mđt dòng suđi. Dòng suđi trong veo, nhìn thđu tđn đáy. Nđđc suđi đđy có thđ rđa sđch mđi thđ. Có ai ngđ nó lđi "rđa" luôn cđ cái tâm Phđt vđ a mđi đđđc nhen nhúm trong ông. Soi mình xuđng đđđi, thiđn sđ bđng thđy mình rõ ràng đang là mđt... con nhđng. Vđy mà vđn không hđ kinh ngđc (đã là thiđn sđ thì không bao giđ kinh ngđc). Có đđu đôi cánh cđ a con nhđng lúc đó đđđng nhđ cđ bđ hút vđ mđt phđđng nào đđy không thđ cđđng nđi. Lđi bay mãi, bay mãi... Cuđi cùng té ra ông lđi trđ vđ đúng cái quđ bđu đđy. Bđy giđ nó đã thđi nhđn tđ bao giđ. Con nhđng là ông bđ cái mùi thđi đđy hđp đđn, lđp tđc lao vào thò vđi ra hút lđy hút đđ... Thđ là toi mđt kiđp tu hành. Toi tđ lúc nào? Thiđn sđ hđi rđi tđ trđ lđi: không phđi vì ông hút phđi cái thđ ruđt bđu thđi tha đđy. Mà toi vào đúng cái lúc ông thđy mình là mđt con nhđng. Kđ đđn đây, thiđn sđ chép miđng: giá nhđ dòng suđi kia đđng có trong vđt nhđ thđ, mà nó đđc ngđu, thì ông đã đđc đđo ngay tđ kiđp đó rđi. Và câu chuyđn đđy đã giđi thích tđi sao con ngđđi hiđn đđi ngày nay không thđ trđ thành thiđn sđ.

Cũng vđn vđ Tđ đđy, mđt hôm muđn truyđn lđi y bát, bền hđi đđ tđ thđ nhđt:

"Trđđc mđt con là hai cđc nđđc, mđt trong, mđt đđc. Con chđn cđc nào?"

Đđ tđ thđ nhđt trđ lđi:

"Con chđn cđc nđđc trong."

Sđ nhđm mđt không nói gì. Đđ tđ thđ nhđt lui ra. Đđ tđ thđ hai vào. Thiđn sđ vđn hđi câu đđy. Đđ

Luận ngữ Tân thư : Chuyền đời công, thế ng và trong, đời c...

Tác Giả: Phạm Lưu Vũ

Thứ Năm, 29 Tháng 7 Năm 2010 10:09

tư thế hai trẻ là:

"Con chỉ n c c n c đời c."

Số lài nh m m t không nói gì. Đ n l t đ t thế ba. Nghe xong câu hỏi, đ t thế ba l ng im h i lâu. S h i:

"Sao con không tr i?"

Đ t thế ba b o:

"Con không thế nào phân biệt đ c thế nào là trong, thế nào là đời c..."

Số li n trao ngay y bát.